

и надъ люлката, когато кърмѣла пеленачето си. Тя така прѣкарвала щастливо. Не се минѣло обаче много когато, за нейно нещастие, мжжътъ ѝ умрѣлъ отъ холера и тя останѣла съ петъ, дребни дѣчица.

Тя много обичала както своитѣ, така и всички други дѣца. За това, като останѣла вдовица, поискала да стане учителка, та постоянно да поучава малкитѣ дѣца, а освѣнъ това да взима и по нѣкоя пара и за прѣхрана.

Тя напустила родния си градъ и дошла въ София.

Въ София останѣла нѣколко години учителка. Тукъ тя получавала писма отъ много градове изъ България, съ които ѝ канѣли да отиде тамъ за учителка.

Отъ София отишла въ градъ Самоковъ, дѣто е учителствувала три години.

Слѣдъ като се изминѣли тѣзи три години, прѣзъ лѣтото отишла за расходка въ Македония. До тогава въ цѣла Македония никждѣ не е имало учителка, (имало само учители). Когато отишла въ градътъ Прилѣпъ, гражданитѣ ѝ посрѣщнали много добрѣ и ѝ замолили да имъ остане за учителка. Тя се съгласила.

И така, Баба Недѣля станѣла първа Българска учителка въ Македония.

Въ Прилѣпъ имала повече отъ двѣстѣ ученички, които много ѝ обичали и почитали; обичала ги сжщо и тя.

Освѣнъ въ Прилѣпъ, тя учителствувала и въ много други градове въ Македония, догдѣто се освободи България отъ турцитѣ. Слѣдъ освобо-